

Οι Εύζωνες τιμούν τον Προστάτη τους, Άγιο Γεώργιο τον «Φουστανελά»

/ [Επικαιρότητα](#)

Τον προστάτη της, Άγιο Γεώργιο τον εν Ιωαννίνους μαρτυρήσαντα, τον «Φουστανελά» όπως έχει ονομάσει ο λαός μας, τιμά σήμερα η [Προεδρική Φρουρά](#).

Ο Άγιος τιμάται ιδιαίτερα εκτός από την πόλη των Ιωαννίνων που τον έχει προστάτη της και από τους Εύζωνες. Έτσι, κάθε έτος μετά την ανακήρυξή του ως [Προστάτη των Ευζώνων](#) το 2018, στις 17 Ιανουαρίου τιμάται πανηγυρικά και στην Προεδρική Φρουρά.

Η ιστορία της Προεδρικής Φρουράς

Η Προεδρική Φρουρά έχει ιστορία περισσότερο από έναν αιώνα. Ιδρύθηκε στις 12 Δεκεμβρίου 1868 ως μάχιμο και τελετουργικό ταυτόχρονα Άγημα.

Σταδιακά ο ρόλος της μετατράπηκε σε αποκλειστικά τελετουργικό, γνώρισμα που μπορεί να θεωρηθεί ότι υποδηλώνεται και από τις σταδιακές της ονομασίες: Ανακτορική Φρουρά, Φρουρά Σημαίας, Φρουρά Μνημείου Αγνώστου Στρατιώτη, Βασιλική Φρουρά και τέλος Προεδρική Φρουρά, από το 1974 μετά την αποκατάσταση της Δημοκρατίας.

Το Στρατόπεδο στο οποίο εδρεύει η Προεδρική Φρουρά παραμένει στην ίδια θέση από την αρχή της ιδρύσεώς της. Βρίσκεται κοντά στο σημερινό Προεδρικό Μέγαρο (πρώην Ανάκτορα) επί της οδού Ηρώδου Αττικού και φέρει τιμητικά το όνομα του Σουλιώτη οπλαρχηγού και ήρωα της Επανάστασης του 1821 Γεωργίου Τζαβέλλα.

Σήμερα η Προεδρική Φρουρά έχει τις ακόλουθες υποχρεώσεις:

1. Την εγκατάσταση τιμητικών φρουρών όλο το 24ωρο στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, στο Προεδρικό Μέγαρο και στην Πύλη Στρατοπέδου της Προεδρικής Φρουράς.

2. Την επίσημη έπαρση και υποστολή της σημαίας στον Ιερό Βράχο της Ακρόπολης.
3. Την απόδοση τιμών στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και σε αρχηγούς Ξένων Κρατών.
4. Την απόδοση τιμών στους πρεσβευτές ξένων κρατών κατά τη διάρκεια επίδοσης διαπιστευτηρίων στον Πρόεδρο.

Την **Ευζωνική φορεσιά**, έτσι όπως την ξέρουμε σήμερα, τη βλέπουμε, σε πίνακες της περιόδου της Τουρκοκρατίας (1453-1821), να τη φορούν οι αρματωλοί και οι κλέφτες. Ο τσολιάς, με την φουστανέλα και το τσαρούχι, γίνεται σύμβολο της Εθνεγερσίας. Μετά την Επανάσταση του 1821 η φορεσιά του Εύζωνα καθιερώνεται επίσημα σαν Εθνική ενδυμασία όλων των οπλαρχηγών και αγωνιστών της επανάστασης.

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο τα Συντάγματα Ευζώνων αναδιοργανώθηκαν και συγκροτήθηκαν σε σύγχρονες Μονάδες Πεζικού μέσα στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας μας.

Τα μέρη της τιμημένης φορεσιάς

Ο σκούφος (φάριο), φτιαγμένο από κόκκινη τσόχα. Ο σκούφος φέρει μια μεταξωτή μαύρη φούντα.

Το πουκάμισο (υποδήτης), λευκό με μεγάλο άνοιγμα μανικιών.

Το γιλέκο (φέρμελη), με κέντημα σπάνιας χειροποίητης τεχνικής. Το κέντημα του γιλέκου, με λευκά ή επίχρυσα νήματα, έχει διάφορα σχέδια μεγάλης παραδοσιακής και λαογραφικής σημασίας.

Η φουστανέλλα, από λευκό ύφασμα 30 μέτρων. Οι δίπλες (πιέτες) της φουστανέλλας είναι 400, όσα δηλαδή και τα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Η περισκελίδα, το μακρύ κόκκινο παντελόνι των αξιωματικών και οι μάλλινες λευκές κάλτσες των Ευζώνων

Η ζώνη με τις φυσιγγιοθήκες της.

Οι επικνημίδες (καλτσοδέτες), μαύρου χρώματος για τους Εύζωνες και μπλε για τους Αξιωματικούς.

Εκτός από τα παραπάνω μέρη της στολής, που είναι κοινά στους Εύζωνες και τους αξιωματικούς, υπάρχουν ακόμη:

Τα τουζλούκια (περικνημίδες), τα σταβάλια (μποτάκια κόκκινα) και η σπάθα του 1821 για τους Αξιωματικούς.

Ο ανάσπαστος (εσωτερική ζώνη που κρατά σταθερά τις κάλτσες στη θέση τους) και τα κρόσια (μπλε και άσπρου χρώματος κορδόνια, δηλαδή τα Εθνικά χρώματα της Σημαίας μας) και τα παραδοσιακά τσαρούχια για τους Εύζωνες. Τα τσαρούχια είναι εξ' ολοκλήρου χειροποίητα από σκληρό κόκκινο δέρμα και sóλα οπλισμένη με

60 καρφιά. Το ζευγάρι ζυγίζει περίπου τρία κιλά. Η μύτη του τσαρουχιού καταλήγει σε μια αιχμηρή προεξοχή που καλύπτεται από μια όμορφη, μαύρη φούντα.

Η Προεδρική Φρουρά εκτός από την Ευζωνική, τηρεί και την Κρητική στολή με την χαρακτηριστική της βράκα και το ζωσμένο στη μέση μαχαίρι. Η Κρητική στολή φοριέται τιμητικά από τους άνδρες σε ορισμένες επίσημες εθιμοτυπικές εκδηλώσεις. Με τον τρόπο αυτό στην Προεδρική Φρουρά αντιπροσωπεύονται όχι μόνο οι στεριανοί αλλά και οι νησιώτες. Έτσι η μεν Ευζωνική στολή αντιπροσωπεύει το μαχητή του Ηπειρωτικού χώρου, ενώ η Κρητική το μαχητή του Νησιωτικού Ελληνικού χώρου. Πρόσφατα στην προεδρική φρουρά έχει προστεθεί τιμητικά και η παραδοσιακή στολή του Πόντου.

Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη

Το 1925 υιοθετήθηκε και στην Ελλάδα η ιδέα ανέγερσης Μνημείου για τον Άγνωστο Στρατιώτη, ιδέα την οποία πρώτοι είχαν προτείνει και εφαρμόσει οι Γάλλοι μετά τη λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Το 1926, κατόπιν σχετικού νόμου, προκηρύχθηκε Πανελλήνιος Διαγωνισμός για τη σύνταξη μελέτης για την ανέγερση του Μνημείου για τον Άγνωστο Στρατιώτη. Ως θέση ανέγερσης ορίστηκε η τοποθεσία μπροστά από την κύρια είσοδο της Βουλής, προς την Πλατεία Συντάγματος.

Στις 9 Οκτωβρίου του 1926 το Υπουργείο Στρατιωτικών με τη διαταγή υπ' αριθμόν 219188 βράβευσε τη μελέτη του αρχιτέκτονα Εμμανουήλ Λαζαρίδη. Η απόφαση όμως ανέγερσης του μνημείου στη συγκεκριμένη, ανωτέρω, θέση καθυστέρησε

επειδή αντιμετώπισε πλήθος αντιδράσεων και δισταμένων απόψεων. Μετά τη σύσταση νέας επιτροπής τον Ιούνιο του 1928 το Υπουργικό Συμβούλιο δέχθηκε τις προτάσεις και τον Απρίλιο του 1929 άρχισαν οι εργασίες. Το μνημείο ολοκληρώθηκε το Μάρτιο του 1932 και τα εγκαίνια έγιναν κατά την Εθνική Εορτή του ίδιου έτους. Έκτοτε οι Εύζωνες μας, οι οποίοι λάμπρυναν τις σελίδες δόξας της Ελληνικής ιστορίας στα βουνά της Πίνδου, παραμένουν οι ακοίμητοι φρουροί του μνημείου μέχρι σήμερα.

Ο Προστάτης Άγιος των Ευζώνων

Ο Άγιος Γεώργιος γεννήθηκε το 1808 μ.Χ. στο χωριό Τζούρχλι (ή Τζούραλη) της επαρχίας Γρεβενών (σήμερα φέρει την ονομασία Άγιος Γεώργιος), από γονείς φτωχούς γεωργούς, τον Κωνσταντίνο και τη Βασίλω. Ο Γεώργιος, επειδή οι γονείς του ήταν φτωχοί, παρέμεινε αγράμματος. Ορφάνεψε σε παιδική ηλικία και πήγε στα Ιωάννινα, όπου έγινε ιπποκόμος του Χατζή Αβδουλά, αξιωματικού του Ιμίν πασά, στον οποίο και παρέμεινε για οκτώ χρόνια.

Κατά τον Οκτώβριο του 1836 μ.Χ. συκοφαντήθηκε από εχθρούς του, Τούρκους, ότι δήθεν προηγουμένως εξισλαμίστηκε και κατόπιν επανήλθε στη χριστιανική θρησκεία. Μπροστά στον κριτή, ο Γεώργιος απολογήθηκε με θάρρος και απέδειξε ότι ποτέ δεν έγινε αρνησίθρησκος. Έτσι, αφού βρέθηκε και απερίτμητος, τον άφησαν ελεύθερο.

Αργότερα πήρε σύζυγο ονόματι Ελένη και στις 30 Δεκεμβρίου του 1837 γεννήθηκε το παιδί τους, που 8 μέρες μετά, στις 7 Ιανουαρίου, εορτή του Προδρόμου, βαπτίστηκε και, λόγω της ημέρας, έλαβε το όνομα Ιωάννης.

Στην συνέχεια, ο Γεώργιος, προσλήφθηκε ιπποκόμος του μουσελίκη Φιλιατών και πήγε στην πόλη αυτή. Κατόπιν, με άδεια του αφέντη του, επέστρεψε στα Ιωάννινα για δικές του υποθέσεις, όπου την 12η Ιανουαρίου του 1838, ημέρα Τετάρτη, κάποιος Οθωμανός τον συκοφάντησε ότι δήθεν ήταν προηγούμενος Τούρκος και ξανάγινε χριστιανός. Έτσι συνελήφθη, φυλακίστηκε και με τη βία οι Τούρκοι προσπαθούσαν να τον αλλαξοπιστήσουν. Ο Γεώργιος, όμως, παρέμεινε αμετάπειστος, ομολογώντας τον Χριστό. Μάταια λαός και κλήρος προσπαθούσαν να τον πείσουν να δραπετεύσει από τη φυλακή. Αυτός επέμενε να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Τρεις φορές που οδηγήθηκε στον κριτή, συνεχώς ομολογούσε την πίστη του.

Έτσι τη Δευτέρα, 17 Ιανουαρίου 1838, ο Γεώργιος απαγχονίστηκε στην αγορά.

Τρεις ημέρες έμεινε κρεμασμένος στην αγχόνη και στο διάστημα αυτό κάθε βράδυ ένα ουράνιο φως έλαμπε στο κεφάλι του. Από την ώρα δε εκείνη ένας καταιγισμός θαυμάτων πλημμύρισε την πόλη. Πλήθος παραλύτων και πασχόντων από ποικίλες ασθένειες, προστρέχοντας στον Άγιο, λάμβαναν τη θεραπεία τους. Ακόμη και «μια Τούρκα (Τουρκάλα) άρπαξε την κάλτσα από το πόδι του αγίου και έτρεξεν εις μίαν άρρωστη Τούρκα, ήτις εθεραπεύθη αμέσως». Γι' αυτό και στις εικόνες ο Άγιος εικονίζεται κρεμασμένος και φορώντας κάλτσα μόνο στο ένα πόδι. Η πρώτη μάλιστα εικόνα του φιλοτεχνήθηκε 13 μόλις ημέρες μετά το μαρτύριό του. Έπειτα, το λείψανό του, δωρήθηκε από τον Μουσταφά πασά στον Μητροπολίτη Ιωαννίνων Ιωακείμ και τάφηκε με τιμές δίπλα στο ιερό Βήμα του Μητροπολιτικού Ναού του Αγίου Αθανασίου.

Την 26η Οκτωβρίου 1971 έγινε η ανακομιδή των Ιερών λειψάνων του Αγίου, στο ναό που έφερε το όνομά του και κτίστηκε στον τόπο που πριν ήταν το σπίτι του. Ο Άγιος τιμάται και στην Κέρκυρα στην «Παναγία των ξένων», όπου εικονίζεται ως νεαρός φουστανελοφόρος.

